

HỒI 157

Thiên Cổ Dị Bảo

Ba người đối hướng đột nhập vào từ hướng phía sau của Thiên Viện, chỗ đó đương nhiên không có tám trăm linh tám bậc thang thông lên tận đỉnh núi, mà là một vách đá dựng đứng, nguy hiểm vô cùng. Cả ba đang vượt qua một con sông nhỏ chảy vòng quanh chân núi thì Từ Tử Lăng chợt lên tiếng đề nghị: “Nếu ba chúng ta cùng đi trộm đồ thể này, sau khi sự thành chỉ cần đám hòa thượng kia miêu tả lại là đảm bảo ai cũng đoán ra là ba chúng ta làm cả. Hiện giờ cửu nhân của chúng ta đã rải khắp thiên hạ, nếu thêm một đám hòa thượng ni cô võ công cao cường hay thậm chí là cả Ninh Đạo Kỳ nữa thì thật không nên đâu”.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều gật đầu đồng ý. Không lâu trước đó ba người đã cùng công khai hiện thân ở Mạn Thanh Viện, thêm vào đó là thể hình của cả ba đều khôi vĩ hơn người, nếu cứ như vậy cùng nhau đi trộm đồ, chỉ có kẻ ngốc mới không đoán ra được là ai.

Khấu Trọng chau mày nói: “Nhưng có một số chuyện muốn giấu cũng không giấu được, tỷ như là Loa Hoàn Kinh của chúng ta đã trở thành kỳ công nổi danh khắp thiên hạ rồi, một khi động thủ lập tức sẽ lộ nguyên hình”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Chuyện này ngươi không cần phải lo, Loa Hoàn Kinh của ta đã đạt tới cảnh giới thu phát tùy tâm, nhanh chậm tùy ý rồi, bảo đảm tuyệt đối nếu có ý che giấu, đảm bảo không có sơ hở gì đâu”.

Hai người đều lấy làm kinh ngạc. Khấu Trọng ngưỡng mộ nói: “Lúc nào ta mới được giống như ngươi nhỉ?”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Trọng thiếu gia cần gì phải học theo Tử Lăng chứ, mỗi người đều nên dựa vào tài năng riêng của mình mà phát triển theo con đường riêng, tốt nhất là để tất cả thuận theo tự nhiên”.

Thấy Khấu Trọng gật đầu ra vẻ hiểu ý, Bạt Phong Hàn lại quay sang Từ Tử Lăng nói: “Vậy thì chúng ta phục trong bóng tối, khi Tử Lăng đoạt bảo thành công, sẽ yểm hộ cho ngươi triệt thoái”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Bất luận là tình hình có ra sao hai người cũng không được hiện thân động thủ, bằng không sẽ bị đoán ra thân phận ngay”. Ngưng lại một chút rồi gã nói tiếp: “Lần này tuyệt đối không thể sinh cường làm vậy, mà chỉ có thể lợi dụng dị năng của Hòa Thị Bích mà thừa cơ động thủ thôi. Nếu thật sự đánh nhau với đám hòa thượng ấy, một người hay ba người có khác biệt gì đâu chứ. Vì vậy chỉ có thể do một mình ta xuất thủ, thủ đánh bạc với vận khí xem sao. Hai người cứ ở đây đợi ta, khi ta nhảy từ trên vách núi xuống thì đỡ lấy, đó mới là biện pháp tiếp ứng tốt nhất”.

Khâu Trọng ngạc nhiên thốt: “Tiểu Lăng ngươi trước giờ đều không hứng thú mấy với chuyện tranh thiên hạ của ta và Hòa Thị Bích, tại sao lần này lại tích cực như vậy?”.

Từ Tử Lăng thần nhiên nói: “Nguyên nhân căn bản nhất chính là ta đồng ý với câu nói loại dị bấu ngàn năm như Hòa Thị Bích chỉ người có đức mới có khả năng sở hữu, kể đó là do sự hiểu kỳ, có lẽ là Hòa Thị Bích đại biểu cho ba giấc mộng khác nhau của ba chúng ta”.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: “Với ta mà nói, Hòa Thị Bích đại biểu hoặc chính là hòn đá đặt chân để ta tiến lên đỉnh cao nhất của võ đạo, đối với Trọng thiếu gia, đó là một trong những nhân tố then chốt để y tranh thiên hạ, thà đem vứt xuống biển cũng quyết không nhường cho Lý Thế Dân”. Tiếp đó y nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lăng hỏi: “Còn đối với Tử Lăng, Hòa Thị Bích có ý nghĩa gì?”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi thanh khí: “Khi ta cảm ứng được Hòa Thị Bích, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác bình lặng lạ thường, cơ hồ như trong miếng ngọc đó ẩn tàng một chân lý sâu xa huyền ảo nào đó của vũ trụ vậy, thế nên mới sinh lòng hiểu kỳ, muốn có được để nghiên cứu”.

Bạt Phong Hàn lấy ra một bộ kinh trang dạ hành từ trong bọc sau lưng, nhét vào tay Từ Tử Lăng: “Thời gian không còn nhiều, ngươi mau hành động đi! Bằng không sáng mai Liễu Không sẽ mang Hòa Thị Bích đi chỗ khác cũng không chừng”.

Khâu Trọng nói: “Tốt nhất là đóng giả người già một chút. Ngươi đi rồi, chúng ta sẽ ở đây vừa tụng kinh niệm phật vừa nghĩ cách xử lý sự vụ sau khi lấy được bảo vật, quan trọng nhất là phải nhất chí đồng tâm, tránh gây tranh chấp. Cẩn thận đấy, hảo huynh đệ của ta!”.

Từ Tử Lăng bỏ lên mái ngói lưu ly của gian đại điện, đồng điện đã hiện ra trước mặt, bình đài đá trắng đèn đuốc sáng như ban ngày, nhưng tuyệt nhiên không thấy một bóng người. Cùng lúc này, gã đã cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của Hòa Thị Bích bên trong đồng điện.

Đó là một thứ cảm giác vô cùng kỳ quái. Cơ hồ như thứ dị bảo ngàn năm này đang phát ra một loại năng lượng siêu nhiên mà con người không thể nào lý giải. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi chừng mười hơi thở, luồng dị lực ấy đã tăng lên gấp đôi.

Từ Tử Lăng tu dưỡng hơn người ấy vậy mà cũng bị ảnh hưởng, cảm thấy toàn thân khó chịu, suýt chút nữa thì quay đầu bỏ chạy. Tới giờ gã mới thật sự hiểu được tại sao tất cả hòa thượng trong thiền viện đều phải tránh đi.

Lúc này gã đã đeo lên một tấm mặt nạ của lão nhân, chỉ cần khom lưng cong người một chút là đảm bảo đến người quen cũng khó mà nhận ra, thêm vào trên đầu lại chít khăn che kín mái tóc đen tuyền, nên càng thêm hoàn hảo, không chút sơ hở. Trên lưng gã đeo thanh mộc kiếm mà Khấu Trọng đeo cho, hông che tai mắt người khác.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, để chân khí từ huyết Dũng Tuyền nơi gan bàn chân hữu dâng lên chảy khắp toàn thân trong chớp mắt.

Cảm giác khó chịu lập tức tiêu tán. Chính bản thân gã không không nhận nổi phải lắm bất ngờ, trong lòng cảm thấy mù mờ khó hiểu. Nếu ảnh hưởng của Hòa Thị Bích mà dễ hóa giải như vậy, hòa thượng trong thiền viện sao lại sợ nó như sợ hổ như vậy?

Nhưng lúc này gã đã không còn thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy nữa, chỉ đề khí phi thân xuống dưới, đi thẳng lên bình đài đá trắng phía trước đồng điện.

Phật hiệu vang lên bốn phía. Y phục phát động, cùng lúc từ bát phương truyền lại.

“Boong boong boong!”.

Tiếng chuông vang động khắp tự viện.

Tất cả việc này Từ Tử Lăng đã đoán trước, nên chẳng buồn để ý, cứ lẳng lặng tiến thẳng về cửa điện, đưa tay chụp lấy hai chiếc vòng đồng lớn, vận công kéo mạnh.

Cửa điện theo đó mở ra. Một luồng hàn khí xộc thẳng tới, làm huyết khí của gã như ngưng đọng lại, chân khí toàn thân tản mạn, hô hấp khó khăn.

Từ Tử Lăng lập tức quyết đoán, vội vàng tấn công, hàn khí liền tiêu tán, tất cả phục hồi lại bình thường. Gã nào dám dừng lại, nhanh chóng bổ vào trong điện. Cảm giác của gã lúc này như bước vào trong một chiếc lồng lớn bằng đồng hay như bị một chiếc chuông đồng chụp vào. Xung quanh bốn phía bày đủ những bức tượng Phật đúc bằng đồng, bức nào cũng tinh xảo tinh kỳ, nổi lên giữa những hàng lan can bằng đồng tinh luyện, tạo nên một khí thế thần thánh đường hoàng hoa lệ.

Ánh đèn đuốc bên ngoài chiếu vào, làm bóng của Từ Tử Lăng chiếu dài lên khoảng trống giữa cửa chính và trung tâm đồng điện, khiến gã có một cảm giác run run, như kẻ có tội giật mình. Đầu của chiếc bóng vừa hay chạm vào một chiếc kỷ nhỏ bằng đồng và mấy chiếc nệm ngồi ở giữa điện.

Một miếng ngọc bích trắng tinh khiết đang an nhiên đặt trên kỷ đồng.

Bên trên miếng ngọc có chạm hình ngũ long nhe nanh múa vuốt thủ nghệ xảo đoạt thiên công, nhưng bên cạnh lại khuyết mất một góc, dùng hoàng kim đắp vào.

Từ Tử Lăng tâm thần chấn động. Bên ngoài không ngừng vang lên tiếng tăng bào phát gió phần phật, nhưng không ai dám tiến vào trong điện.

Đây chính là Hòa Thị Bích, thứ mà quần hùng thời Xuân Thu Chiến Quốc đã không tiếc máu xương để tranh đoạt, chí bảo vô giá độc nhất trong thiên hạ, đã thêu dệt nên cố sự Hoàn Bích Quy Triệu lưu truyền ngàn đời, ngọc tỷ truyền quốc của vị hoàng đế đầu tiên đã nhất thống thiên hạ, Tần Thủy Hoàng.

Chính trong giờ khắc này, Từ Tử Lăng cảm thấy bản thân mình và lịch sử ngàn năm của quốc gia, dân tộc đột nhiên liên kết chặt chẽ với nhau, không thể tách rời.

Một tiếng niệm phật hiệu vang lên bên ngoài, tiếp đó là một thanh âm ôn tồn: "Bần tăng Bất Sân, đứng đầu Tứ Đại Kim Cương Hộ Pháp, phụ trách hộ bảo. Nếu thí chủ biết sai chệch sửa, Bất Sân đảm bảo có thể để ngài an toàn rời khỏi nơi đây".

Từ Tử Lăng bước lên một bước, đưa tay cầm Hòa Thị Bích lên. Một cỗ hàn khí không thể hình dung từ chưởng tâm của gã lan đi khắp người.

Từ Tử Lăng cố ý giả giọng già nua, phát ra một tràng cười khùng khục khó nghe, cuồng ngạo nói: "Lão phu đã dám tới đây đoạt bảo, tự nhiên là có thể rời khỏi đây rồi, Bất Sân ngươi có tin hay không?".

Một tiếng hừ lạnh tiếp đó là một thanh âm hùng hậu đầy uy lực quát lên: "Cuồng đồ vô tri dám đến thánh địa phật môn giở trò ngang ngược, nếu không biết điều lập tức bỏ bảo ngọc xuống, rời khỏi thánh điện thì đừng trách Trấn Ma Trượng của Bất Si này hạ thủ không lưu tình".

Từ Tử Lăng ngậm vận chân khí, cẩn thận hút hàn khí vào chưởng tâm, thông qua ngón giữa, đi qua Âm Du Mạch ở khuỷu tay đến Kiên Tĩnh Huyệt, từ đó đi xuống Đới Mạch bên dưới và sang Đốc Mạch ở sau lưng. Vấn đề khó nhất của gã chính là hễ gã vận khí hành

công là liền bị ảnh hưởng của Hòa Thị Bích, nếu như không thay đổi được tình hình này, gã chỉ có thể ngoan ngoãn mà chấp nhận hảo ý của Bất Sân, bỏ lại bảo vật mà lui trốn.

Vì vậy có thể dựa vào nội khí kỳ diệu của Trường Sinh Quyết để chế phục bảo vật hay không, chính là chuyện quan trọng nhất bây giờ. Hàn khí đi tới đâu, kinh mạch Từ Tử Lăng như vỡ ra tới đó, khó chịu như muốn nổ tung người, long tóc trên người đều dựng ngược lên, mắt mũi tai miệng như bị bịt chặt, cảm giác đáng sợ như đang bị dày vò dưới mười tám tầng địa ngục.

Duy chỉ có tổ khiêu ở mi tâm Ấn Đường là còn một chút linh quang, khiến gã không đến nỗi biến thành một kẻ điên loạn.

Gã vừa cố nghiền răng chịu đựng, kháng cự lại với nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, vừa cười sáng sủa nói: “Kẻ nào dám bước vào đây nửa bước, ta sẽ vận công phá nát bảo ngọc này!”.

Một giọng nói thấp trầm khác lại vang lên: “Bần tăng Bất Tham. Thí chủ nói vậy là sai rồi, phạm là thần vật bảo vật đều có thần Phật làm chủ, phạm nhân đâu thể quyết định được. Nếu thí chủ có thể hủy được bảo vật, cũng là thiên ý như vậy mà thôi”.

Toàn bộ tinh thần Từ Tử Lăng tập trung cả vào Hòa Thị Bích, hàn khí giờ đã chạy khắp toàn thân, khó chịu tới mức không thể chịu đựng nổi. Đáng ngại nhất là toàn thân gã cứng đờ không thể động đậy, muốn ném Hòa Thị Bích xuống cũng không thể làm nổi.

Đột nhiên kinh phong rít lên.

Gã cảm nhận được rõ ràng môn một, có một cây thiền trượng đang quét thẳng vào bối tâm mình, nhưng lại vô phương né tránh hay ứng phó.

Lúc mới đầu gã vẫn còn khống chế được tốc độ hành tẩu của hàn khí trong nội thể, hy vọng có thể dùng dương cương chân khí nóng như hỏa diễm của mình trung hòa rồi lấy ra sử dụng. Đâu ngờ đúng vào lúc gã vận công hút lấy hàn khí thì dị lực thần bí của Hòa Thị Bích đột ngột tăng lên gấp bội, cuộn cuộn trào dâng đổ vào các kinh mạch, biến thành một cơn sóng băng giá dâng trào, nghiền nát mọi luồng chân khí đang lưu chuyển trong cơ thể gã.

Vào lúc mỗi đạo kinh mạch phải chịu áp lực kinh người đến độ phải vỡ tung, thì chính là đã đến giai đoạn không thể vãn hồi, tẩu hỏa nhập ma đã là điều không thể tránh khỏi.

Từ Tử Lăng thâm nhủ mạng ta xong rồi, thì thiền trượng nặng gần trăm cân đã đập trúng bối tâm. Bên tai Từ Tử Lăng chỉ nghe tiếng ầm ầm như thác đổ, tấm thân cao lớn rung lên dữ dội, nhưng kỳ lạ là gã không hề nghe thấy tiếng xương cốt của mình gãy đoạn.

Phía sau vang lên một tiếng hự nhẹ.

“Phù phù...”.

Cùng với tiếng thở gấp gấp và tiếng bước chân xa dần, gã biết người vừa xuất chiêu tập kích kia đã loạn choạng lui ra ngoài cửa.

Chính vào sát na trúng trượng ấy, Từ Tử Lăng cảm thấy toàn thân thư thái. Hàn khí khiến gã sắp phải tẩu hỏa nhập ma giống như đột nhiên tìm thấy điểm phát tiết, toàn bộ truyền qua thiên trượng ra ngoài như hồng thủy.

Còn toàn thân gã thì trống rỗng, xem chút nữa thì khuyu người ngã xuống. Từ Tử Lăng nào dám chậm trễ, vội vàng phát động nội khí.

Điều kỳ diệu đã xảy ra.

Nhiệt khí nóng bùng cùng với hàn khí lạnh toát từ Hòa Thị Bích tỏa ra cùng lúc từ huyệt Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân phải và chưởng tâm bàn tay trái lan tỏa đi khắp cơ thể.

Trong cơn vui mừng khôn xiết, Từ Tử Lăng vận công điều tiết chân khí trong cơ thể vận hành cùng một tốc độ với hàn khí tỏa lan từ Hòa Thị Bích, để cả hai cùng tụ lại ở Đan Điền Khí Hải cùng một lúc.

“Bình!”.

Phía sau vang lên tiếng động của vật gì đó rất nặng đập mạnh xuống đất.

Từ Tử Lăng biết rõ nếu không thể lập tức chế phục luồng hàn khí quái dị của Hòa Thị Bích thì đừng hòng còn mạng rời khỏi nơi này nên nào dám lơ là để ý chuyện phía sau, nên vội hít sâu một hơi chân khí, đẩy lui mọi tạp niệm do ảnh hưởng của Hòa Thị Bích gây nên ra khỏi đầu, cố giữ chút linh quang ở tổ khiếu Ấn Đường huyệt, tâm thần toàn bộ tập trung ở Khí Hải.

Đây chính là công phu cơ bản Ngưng Thần Nhập Huyệt mà Phó Quân Sước dạy cho gã và Khấu Trọng. Nhưng lúc nàng dạy bọn gã công phu này, e rằng có nằm mơ cũng không ngờ được gã sẽ dùng nó trong một tình huống đặc biệt như lúc này.

Hai luồng kinh khí một hàn một nhiệt từ hai nguồn khác nhau, cùng lao về Khí Hải huyệt như hai mũi tên. Từ Tử Lăng biết đây chính là giờ khắc quyết định thành bại sinh tử của mình, tâm trí tĩnh lặng tựa trắng trong giếng nước, dùng ý ngự kinh, biến chân khí trong người thành Loa Hoàn Kinh, quấn lấy luồng hàn khí đang tràn vào Khí Hải như một con rắn.

Giả như gã không có kinh nghiệm kết hợp với chân khí âm hàn của Khấu Trọng để tăng cường chân lực và trị thương, giờ này gã sẽ cố hết sức để bức luồng hàn khí đáng sợ này ra ngoài, chứ không phải làm như bây giờ.

Từ khi “âm dương tương hội” với Khấu Trọng, chân khí của gã trong dương có âm, tránh được tình trạng nguy hiểm cô dương bất trường, nhưng chân khí vẫn thiên về dương cương, lấy dương làm chủ, lấy âm làm phó.

Nhưng hàn khí từ Hòa Thị Bích lại khác hẳn với chân khí liên miền bất tuyệt, tràn đầy sức sống của Khấu Trọng. Từ Tử Lăng không thể hình dung sự khác biệt giữa hàn khí của Hòa Thị Bích và kinh khí do người phát ra, nhưng tóm lại là không thể kháng cự, hùng mạnh vô cùng vô tận. Đó là một thứ năng lượng vô cùng vô tận, và cực kỳ đáng sợ tích tụ trong một không gian nhỏ hẹp chỉ chừng ba thốn.

Hai luồng khí lưu cuối cùng đã giao tiếp ở Khí Hải. Từ Tử Lăng đề khí, chân khí bản thân lập tức quần tròn xung quanh hàn khí.

“Âm!”.

Gã hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy tất cả kinh mạch như căng phồng lên, tiếp đó lập tức co lại, một co, một nở, thần kinh gã như đang bị một chiếc thiết chùy vô hình không ngừng đập mạnh.

Vô số cảnh tượng kỳ dị loang loáng hiện ra trong đầu gã. Bầu trời đầy sao, hư không rộng lớn, kỳ dị đến độ không thể hình dung. Thời gian và không gian trải dài vô hạn.

“Oe!”.

Từ Tử Lăng phun ra một búng máu, không biết kinh mạch đã co giãn bao nhiêu lần, cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại. Hàn khí trong nội thể hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là một cảm giác vô cùng cổ quái, toàn thân kinh mạch như tắm trong ánh mặt trời ấm áp, thư thái dễ chịu vô cùng.

Hàn khí trong Hòa Thị Bích dường như không tràn vào cơ thể gã nữa. Từ Tử Lăng vẫn không rõ là chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy Linh Đài sáng rõ, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Gã đột nhiên chuyển mình.

Ngoài cửa đầy những hòa thượng. Trước cửa vút lẩn lóc một cây thiền trượng đã méo mó, Từ Tử Lăng nhìn mà rung mình, nó đại biểu cho hai luồng chân lực cực kỳ hùng mạnh đã giao kích với nhau.

Tam Đại Hộ Pháp Kim Cương đứng dưới bậc cấp đang đỡ một hòa thượng thân hình cao lớn, toàn thân vẫn còn gục xuống, khoe miệng rớm máu, sắc mặt như không dám tin vào sự việc trước mắt.

Từ Tử Lăng biết y chỉ bị chấn thương, thầm nhủ một tiếng “xin lỗi”, đưa tay quệt vết máu trên miệng, tả thủ nâng Hòa Thị Bích lên, ung dung bước ra bình đài phía trước đồng điện.

Bầu trời đầy sao chi chít, gió đêm vi vu thổi tới.

Hòa Thị Bích xạ ra những tia sáng kỳ lạ.

Tất cả các hòa thượng bao gồm cả Tứ Đại Kim Cương đều lui về phía sau.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn bảo bối trên tay mình, thầm nhủ tại sao hiện giờ mình không còn cảm thấy bất cứ ảnh hưởng nào từ dị năng của Hòa Thị Bích nữa?

Đột nhiên gã sực nhớ ra mình đang giả làm một lão già lưng không, có điều bây giờ có muốn bổ cứu cũng không kịp nữa rồi.

Một lão hòa thượng râu bạc như cước, niên kỷ ước chừng hơn sáu mươi trong tứ đại kim cương bước ra chấp tay nói: “Thì chủ có thể dùng bối tâm đỡ lấy một trượng toàn lực của Bất Si, có thể thấy công lực đã đạt mức cái thể thần thông, không biết phải xưng hô thế nào”.

Từ Tử Lăng nghe tiếng nhận ra đây chính là Bất Sân hòa thượng thủ lĩnh của Tứ Đại Kim Cương, thầm cảm thấy hổ thẹn trước lời tán thưởng của lão, có điều lúc này đã không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ đành liếc mình ứng đáp, cười lên một tràng cuồng tiếu, đổi giọng khàn khàn nói: “Liễu Không đã đi đâu rồi? Ta muốn tìm hấn tính nợ!”.

Bất Si giương ra khỏi cánh tay của mấy hòa thượng đang đỡ phía sau, bước lên một bước gần giọng quát: “Loài chuột nhất phương nào, hiện giờ thì dù ngươi có giao lại bảo vật cũng đừng hòng rời khỏi đây”.

Từ Tử Lăng đang đóng giả một lão già mục hạ vô nhân, cuồng vọng tự đại, đóng kịch tự nhiên phải đóng cho hết vở, bèn cười lên ha hả đưa Hòa Thị Bích ra trước mặt nói: “Có bản lĩnh thì cứ đến mà lấy!”.

Bất Si lập tức cau mày, lui lại hai bước.

Một lão hòa thượng cao gầy chấp tay lại nói: “Thí chủ và bản tự thiền chủ có ân oán gì mà đến tìm người tính nợ?”.

Từ Tử Lăng búng tỉnh, hiểu được bọn họ sợ hãi năng lượng của Hòa Thị Bích nên mới tìm cách kéo dài thời gian, hy vọng Liễu Không ở trong mật thất kịp xuất hiện để thu thập mình, trong lòng thầm nhủ nếu lúc này mà không chạy thì còn đợi đến lúc nào nữa.

Nghĩ đoạn liền bật cười khanh khách nói: “Món nợ đó để sau này tính cũng được! Hiện giờ lão phu đang ngửa tay, có kẻ nào lên đây đưa một lúc không?”.

Nói xong hữu thủ liền đưa lên rút một kiếm sau lưng, tả thủ cầm chắc Hòa Thị Bích xông xuống thạch cấp. Một luồng kinh khí như có bức tường khổng lồ đổ ụp xuống đầu bốn người bọn Bất Sân.

Bất Sân vùng vằng hất ngược lên, rõ ràng là không muốn để gã tiến lại gần, đương nhiên không phải lão sợ Từ Tử Lăng mà là sợ Hòa Thị Bích ở trong tay gã.

Từ Tử Lăng thấy tuy chỉ là một chiêu thức hết sức đơn giản, song bên trong lại bao hàm vô số biến hoá, phối hợp với bộ pháp ảo diệu, quả thực không dễ đối phó chút nào. Lợi hại nhất là động tác vùng vằng từ chậm chuyển nhanh dần, bao trùm toàn bộ thân người gã bên trong luồng khí kinh mãnh liệt, tựa hồ như quyết ý không để gã thoát thân.

Cùng lúc đó gã cũng cảm nhận được dị lực của Hòa Thị Bích đang giảm dần, nếu để lọt vào đại trận mà đám hòa thượng này đã bố trí sẵn, kết quả cuối cùng nhất định chỉ có lực chiến đến chết.

Ngoại trừ Bất Si bị thương đã tránh ra ngoài, Bất Cự béo lùn và Bất Tham cao gầy cũng vùng vằng quét tới. Gã biết rất rõ, nếu như không nhân lúc vòng vây chưa kịp hình thành mà đào tẩu, sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi bình đài đá trắng này.

Từ Tử Lăng gầm lên một tiếng.

Một kiếm vẽ ra một đường cầu vồng, công thẳng vào thiền trượng của Bất Sân, tả thủ cầm Hòa Thị Bích múa một vòng.

Công thế của ba hòa thượng lập tức khựng lại.

“Phùng!”.

Khí kinh giao kích.

Từ Tử Lăng tự nhủ mình thật may mắn, nhanh nhẹn mượn lực bắn vọt lên không.

Gã lộn nhào một vòng lên phía trên nóc đồng điện, giờ mới biết toàn bộ nơi này đã bị các hòa thượng cầm thiền trượng bao vây, trên nóc điện còn có hơn mười hòa thượng đang đồng thanh niệm phật hiệu chờ gã hạ thân xuống nóc điện.

Cả kinh thất sắc, Từ Tử Lăng vội hít mạnh một hơi chân khí.

Chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Trước đây không phải là gã chưa từng thử hoán khí trên không, nhưng tác dụng chỉ là kéo dài lực cũ, tuyệt đối không thể tích tụ được lực mới như loài cầm điều.

Nhưng lúc này hoàn toàn khác trước.

Chân khí trong nội thể bùng nổ như hỏa diễm sơn, cơ hồ như toàn thân kinh mạch đã tích tụ một lượng lớn chân khí từ lâu, cảm giác đó giống như được bay lượn tự do giữa trời vậy.

“Vù!”.

Từ Tử Lăng lộn nhào thêm một vòng nữa, vượt qua nóc đồng điện, cùng lúc cũng tránh khỏi hai trượng truy kích của Bất Cự và Bất Tham.

Lúc Bất Cự, Bất Tham một hơi chân khí đã tận, rơi xuống nóc đồng điện thì gã đã phóng đi được mười tám trượng.

Hơn mười hòa thượng cùng lúc thổ khí, phóng cây thiền trượng trong tay ra. Tăng nhân trong Tịnh Niệm Thiền Viện đích thực là không người nào không cao minh, hơn mười cây thiền trượng phóng ra hết sức có chừng mực, không chỉ lấy gã làm mục tiêu mà còn chặn đứng mọi đường tiến thoái, giống như một tấm lưới khổng lồ chụp xuống đầu Từ Tử Lăng vậy.

Tiếng kinh khí phá không rít lên rợn người.

Từ Tử Lăng chẳng hề sợ hãi, đột nhiên trầm người xuống.

Lúc này hai cây thiền trượng đã bắn tới.

Từ Tử Lăng hai chân điểm ra, lần lượt đá nhẹ vào đầu trượng.

“Cạch... cạch...”.

Gã đột nhiên đổi hướng, lướt đi như một đóa hắc vân, vượt qua một ngôi đại điện khác dưới ánh mắt giận dữ của chúng tăng, phóng về phía hậu viện.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>